

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

24 У 9048/19

19. јун 2020. године

БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавчић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца против туженог Завода за интелектуалну својину Републике Србије-Сектора за патенте-Одсека за правна питања патената, ради поништјаја решења, 990 број 2019/8583-П-2016/0907 од 20. маја 2019. године, у предмету одржавања права из пријаве патента, у нејавној седници већа, одржаној дана 19. јуна 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем право тужиоца из пријаве патента број П-2016/0907 од 26. октобра 2016. године, престало је да важи по сили закона са 27. октобром 2018. године.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 6. јуна 2019. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је, дана 21. августа 2018. године, платио таксу за трећу годину одржавања права на патент број 2016/0907, али да је пропустио да достави доказ о томе. Како се, у конкретном случају, ради о кумлативно прописаним условима, истакао је да оспорено решење није могло бити донето, тим пре, јер је тужилац уплатио тражену таксу, али није доставио доказ о томе да је извршио уплату. Предложио је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао код разлога образложења оспореног решења, и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Одредбама члана 40. ст. 1, 3, 5. и 6. Закона о патентима (“Службени гласник РС”, бр. 99/11...95/18), прописано је да се за одржавање права из пријаве и признатог права плаћају прописане таксе, које се плаћају за трећу и сваку наредну годину, рачунајући од датума подношења пријаве. Ако подносилац пријаве, односно носилац права не плати таксу из става 1. овог члана, такса се може платити у додатном року од шест месеци, под условом да се плати прописана додатна такса, при чему се надлежном органу морају доставити докази о уплатама наведених такси.

Одредбом члана 41. став 1. наведеног закона прописано је да ако подносилац пријаве или носилац права пропусти да, у роковима из члана 40. овог закона, плати прописану таксу за одржавање права и да достави доказ о извршеној уплати, право престаје наредног дана од дана истека рока из члана 40. став 3. овог закона.

Према стању у спису, Завод за интелектуалну својину Републике Србије-Сектор за патенте-Одељење за машинство, електротехнику и општу технику, поднеском 990 број 2018/11289-П-2016/0907 од 8. августа 2018. године, упутио је тужиоцу позив за плаћање таксе за трећу годину одржавања права за пријаву П-2016/0907 од 26. октобра 2016. године, са роком плаћања до 26. октобра 2018. године, а најкасније до 26. априла 2019. године. Упозорен је да ако такса не буде плаћена и доказ о уплати не буде достављен у року за плаћање, право, по сили закона, престаће да важи наредног дана од дана истека рока за плаћање. Наведени позив, према потписаној повратници у спису, уручен је тужиоцу, дана 13. августа 2018. године. Како у остављеном року, наведеном органу, није доставио доказ о томе да је уплатио тражену таксу, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код наведеног, а имајући у виду цитиране законске одредбе, тужени орган је, по оцени Суда, правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвати и овај суд. Ово са разлога што је за одржавање предметног права, поред таксе, која се плаћа у прописаном року, неопходно надлежном органу доставити и доказ о извршеној уплати. Суд је, притом, имао у виду и чињеницу да ни сâм тужилац не спори да није доставио доказ о извршеној уплати.

Суд је оценио да наводи тужбе не могу довести до друкчије одлуке у овој управној ствари, зато што тужилац, иако је таксу за одржавање права уплатио 21. августа 2018. године, доказ о извршеној уплати, и поред упозорења из позива од 8.

августа 2018. године, није доставио надлежном органу, а што је услов, прописан Законом о патентима, за одржавање права по пријави од 26. октобра 2016. године.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19. јуна 2020. године, 24 У 9048/19

Записничар
Весна Мутавцић, с.р.

Председник већа - судија
Весна Лазаревић, с.р.

AJ

